'స్వాతి' మాసపత్రిక - డిసెంబర్, 1987

తల్లి

నాకు రాఘవతో పెళ్ళయి రెండేళ్ళు అవుతోంది. ఒకసారి వెనక్కి చూసుకుంటే మేమిద్దరం చాలా సంతోషంగా ఉన్న క్షణాలన్నీ గుర్తుకు వస్తాయి. అసలు మా ఇద్దరి మధ్యా ఎప్పుడూ పెద్ద గొడవలు రాలేదు. చిన్న గొడవలు రాబోతే మేమే సర్దేసుకున్నాం. ఆఫీసు వాళ్ళిచ్చిన విశాలమైన ఇల్లు అందంగా ఉంటుంది. తను పొద్దున్నే ఆఫీసుకి వెళుతూ నన్ను నా ఆఫీస్ దగ్గర దింపేస్తాడు. సాయంత్రం కూడా కలిసి వస్తాం.

మా అత్తా మావయ్యే నాకు అత్తగారూ, మావగారూను. వాళ్ళ దగ్గర నాకు చనువూ ఉంది. వాళ్ళకి నేనంటే ఇష్టమూ ఉంది. వాళ్ళిద్దరు మేమిద్దరం - మాది సుఖ సంతోషాల నిలయం.

"ఇంకా పిల్లలు లేరా?" అని ఎవరన్నా అడిగితే ఇప్పుడే అంత తొందరేముందని దాటేస్తున్నాం.

ఇలా రోజులు గడుస్తూ, పెళ్ళయి రెండేళ్ళు అవుతుండగా -

అత్తయ్యా, మావయ్య హైద్రాబాద్ వదలి గోదావరి జిల్లాలవైపు వెళ్ళారు.

మేం కూడా మా బాబయ్యగారమ్మాయి అంటే రాఘవకి మరో మరదలు పెళ్ళికి రెండు వారాల తర్వాత బయలుదేరి వెళ్ళటానికి రిజర్వేషన్ చేయించుకున్నాం. మేం బయల్దేరడానికింకా వారం రోజులుండనగా -

ఒకరోజు సాయంత్రం ఆఫీసునుండి వచ్చి తలుపు తీసుకుని మేము ఇంటి లోపలికి అడుగు పెట్టేసరికి - సన్నగా అరుపులు వినిపించాయి. అవి పిల్లి పిల్లల అరుపుల్లా గుర్తించి అటూ ఇటూ చూసేసరికి అవి ముందు గది నుండి వస్తున్నట్లు తెలిసింది.

ఇద్దరం గది గుమ్మం దగ్గరికి తొందరగా - అక్కడి నుండి చాలా నెమ్మదిగా వెళ్ళి చూస్తే, ఆ గదిలో వున్న పెద్ద గూట్లో మూలగా పిల్లి పిల్లలున్నాయి. అవి అప్పుడే పుట్టినట్లున్నాయి. చిన్నవి - చాలా చిన్నవి. అంతచిన్న పిల్లల్ని నేనింతకు ముందు చూళ్ళేదు. మొత్తం మూడు పిల్లలు. మూడూ ముడుచుకున్నాయి. పెద్ద పిల్లి వాటిని దగ్గరగా తీసుకుని తలెత్తి చూస్తోంది. మేం దగ్గరికి వెళ్తే ఏం చేసి ఉండేదో కానీ, మేం గదిలోంచి బయటకి వచ్చేశాం. బెడ్రూంలోకి వచ్చి బట్టలు మార్చుకుని మళ్ళీ వెళ్ళాం, పిల్లి పిల్లలున్న గదిలోకి.

అత్తా మావయ్యలుంటే పిల్లి ఆ గదిలో పిల్లల్ని పెట్టి ఉండేది కాదేమో - కానీ ఇప్పుడేం చేయాలి?

'నువ్వు తియ్యగలవా?' రాఘవ నన్నడిగాడు.

"అమ్మ బాబోయ్" నిజంగా వాటిని ముట్టుకోవలసివస్తే అన్న ఆలోచనవల్ల కలిగిన భయంతో అన్నాన్నేను.

'అసలు పెద్దపిల్లి మనల్ని దగ్గరికి రానియ్యదు' అన్నాడు రాఘవ.

'మరెలా?' అన్నాన్నేను.

'చూద్దాంలే' అంటూ బయటకి నడిచాడు రాఘవ.

'నేను కాస్సేపు పిల్లల్ని చూశాను.'

చిన్న గొట్టాల్లా ఉన్నాయి. కాళ్ళు మరీ చిన్నవి. అసలు అవి పిల్లలవుతాయంటే నాకు నమ్మకం కుదర్లేదు.

వంట చేస్తున్నంతసేపూ నాకు ఒకటే ఆలోచన - వాటిని ఎలా బయటపడెయ్యాలని.

భోజనం చేస్తూ నేనదే మాటన్నాను.

"అవి మరీ చిన్న పిల్లలు. బయటపడేస్తే ఏమవుతాయో" అన్నాడు రాఘవ.

"ఇంట్లో ఉంటే ఇల్లంతా పాడు చెయ్యవూ?" నేనన్నాను.

"కాని బయటపడెయ్యడం ఎలా?" నా ప్రశ్న నాకే అప్పజెప్పాడు.

"కొంచెం పెద్దవయితే పరవాలేదు. అవి మరీ చిన్నవి బయట కుక్కలు కూడా ఉన్నాయి."

"ఓ వారంలో పెద్దవవుతాయా?"

"వారానికి కొంచెం చూడ్డం, నడవడం వస్తాయేమో."

"మనం వెళ్ళడానికింకా వారం ఉందిగా. మనం వెళ్ళేదాకా అక్కడే ఉంచి ఆ రోజు బయటపెడదాం" అన్నాడు రాఘవ.

'పడేద్దాం' అన్న మాట పోయి 'పెడదాం' అన్నమాట వచ్చిందని గుర్తించాను నేను.

"అప్పుడు మాత్రం యింట్లో ఉంచేస్తే ఏం?" నేనన్నాను.

'వెళ్ళేటప్పుడు తలుపులూ, కిటికీలూ అన్నీ వేసిసి వెళ్తాంగా. వాటికి దారి ఉండదు."

"సర్లే, ఇంకా వారం ఉందిగా, ఈలోగా అవే వెళ్ళిపోతాయేమో".

"పిల్లి పిల్లల్ని ఏడిళ్ళు మారుస్తుందంటారు. తల్లే పట్టుకెళ్ళిపోతుందేమో"అన్నాడు రాఘవ.

తల్లి అన్నమాట బలేగా అనిపించింది నాకు. పిల్లి తల్లి, తల్లిపిల్లి.

వంటిల్లు, డైనింగ్ హాల్, డ్రాయింగ్ హాల్ మా బెడ్రూం వేరే ఉండడం వల్ల ఆ గదిలో ఎక్కువ కావాల్సినవి లేకపోవడం వల్ల ఆ గదిలో పిల్లిపిల్లలుండడం మాకు నష్టం లేదని నిర్ణయించుకుని వాటిమానానికి వాటిని ఆ గదిలో ఉంచేశాం.

పొద్దున్న మెలకువ రాగానే పిల్లి పిల్లల్ని చూడ్డానికి వెళ్ళాను నేను.

"పొద్దున్నే పిల్లి శకునం మంచిదికాదంటారు" అన్నాడు రాఘవ తనుకూడా లోపలికి వస్తూ.

"చూడు, ఎలా పడుకున్నాయో" అన్నాన్నేను.

"మూడు పిల్లల్ని తనలోకి ఇముడ్చుకుని పడుకునుంది తల్లిపిల్లి. పిల్లలు మూడు ఎంతో హాయిగా ముడుచుకుని పడుకునున్నాయి.

"నిన్న సాయంత్రం నుండి, పెద్దపిల్లి కదిలినట్లు లేదు" అన్నాడు రాఘవ.

నాకసలు వాటిని వదిలి కదలబుద్దెయ్యలేదు. నాకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. పిల్లులు కుక్కలూ లాంటి జంతువులనింట్లో పెంచడం నాకిష్టం లేదు. అసలలా పెంచే వాళ్ళంటేనే నాకదోరకమైన చులకన భావన. రాఘవకి కూడా అంతే.

మరి అలాంటిది పిల్లలతో పాటు ఈ పిల్లి ఇంట్లో ఉంటే అసహ్యించుకోవడం మాట అలా ఉంచి వాటి దగ్గరే కూర్చోవాలనుకుంటున్నాం ఎందుకనో.

అదే మాట రాఘవతో అన్నాను.

రాఘవ క్కూడా అదే ఆలోచన వచ్చిందిట.

"మనం ఈ పిల్లలు కాస్త పెద్దవయితే భరించలేం. అప్పుడు మనకవి నచ్చవు. పిల్లలు కాబట్టి చూస్తున్నాం - అంతే" అన్నాడు.

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

పిల్లి పిల్లల్ని ఇంకో చోటుకి తీసుకెళ్తుందేమో అనుకున్నాం గాని అలా జరగలేదు. రోజూ పొద్దున్న, సాయంత్రం పిల్లినీ, పిల్లల్నీ చూస్తూనే వున్నాం.

అవి పాలు తాగడం, వాటిని తల్లి నాకడం, ఇవన్నీ మాకు వింతగా, ఎంతో హాయిగా అనిపించేవి.

మేం వెళ్ళే రోజు రానే వచ్చింది.

ఇద్దరి శెలవూ ఆ రోజే మొదలవుతుంది. ఇంట్లోనే వున్నాం.

పని మనిషి రెండో పిల్ల సాయంత్రం నాలుగు ప్రాంతంలో వచ్చి పిల్లల్ని బయట పెట్టేస్తానని చెప్పింది. పెద్దపిల్లి ఉంటే మరెవ్వరినీ దగ్గరికి రానియ్యదని, తల్లి ఉండగా తియ్యలేనని చెప్పింది పని పిల్ల.

పెద్దపిల్లి బయటికి వెళ్ళినపుడు, ఆ గది తలుపులు వేసేసి ఉంచి, పని పిల్ల వచ్చాక ఆ తలుపు తీసి ఉంచి, తక్కిన అన్ని తలుపులూ వేసేసి వెనక దారి నుండి తీసుకువెళ్ళి సపోటా చెట్టు నీడలో పెట్టించెయ్యాలని అనుకున్నాం.

పొద్దున్న భోజనాలయ్యాక కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చునుండగా తల్లిపిల్లి బయటకి వెళ్ళడం చూసి గది తలుపులు వేసేశాం.

ప్రయాణానికి కావలసినవన్నీ సర్దుకున్నాం.

అప్పుడు చూశాం పిల్లిపిల్లలున్న గది ముందు వేసిన తలుపు దగ్గర నిలబడ్డ పెద్ద పిల్లిని.

తలుపు దగ్గరే అటూ, ఇటూ తిరుగుతోంది.

కొంచెం సేపు వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళి మళ్ళీ తలుపు దగ్గరకే వెడుతోంది.

అసలక్కడ నుండి కదలడం ఇష్టం లేనట్లుగా తిరుగుతోంది పెద్దపిల్లి.

తలుపుకి మరీ దగ్గరగా వెళ్ళి అన్ని పక్కలా చూస్తోంది. ఎక్కడన్నా లోపలికి వెళ్ళేందుకు దారి కనిపిస్తుందేమోనని.

అలా కొంచెంసేపు తిరిగాక వెళ్ళిపోయింది.

'పాపం' అనుకున్నాన్నేను.

'వెళ్ళిపోయింది' అన్నాడు రాఘవ.

"ఛ మనం ఇలా చేస్తున్నాం ఏమిటి" అనుకున్న మాటే అన్నాన్నేను.

"అసలింతకీ పనిపిల్ల వస్తుందా" అన్నాడు రాఘవ.

"తప్పకుండా వస్తానంది. దానికోసం సపోటా చెట్టుకింద పక్క కూడా వేసింది" అన్నాను. అని అటు పక్కకి నడిచాను. రాఘవ అనుసరించాడు నన్ను. చుట్టూ చిన్న అట్ట ముక్కలు పెట్టి చిన్న గూదులా తయారు చేసింది పనిపిల్ల. పిల్లలు మూడు వెచ్చగా పడుకుందుకు రెండు పాత గుడ్డలతో పక్కవేసింది. ఎప్పుడైనా సరే పని బాగా చేస్తుందని తెలిసినా, రాఘవ మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోయాడు. "దీనికెంత ఇంటరెస్టో" అని.

"ఏ పక్కనుండన్నా కుక్కలు రావడానికి అవకాశం ఉందేమోనని రెండు పక్కలా కూడా గోడ వుండడం చూసి దానికి తృప్తి కలిగింది" అలా అంటున్న నా గొంతులో ఏదో అడ్డుపడ్డట్లయ్యింది.

"మనం ఊరికి వెళ్ళాల్సిన అవసరం లేకపోతే వాటిని బయట పెట్టాల్సిన అవసరం ఉండేది కాదు" రాఘవ కంఠంలో ఏదో వణుకు వినిపించింది నాకు. ఎటో తిరుగుతూ అన్నాడు. "మన పనిపిల్ల తీసికెళ్ళిపోదా?" కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయేమో.

నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. పెద్ద విషయాలకి కూడా చలించని రాఘవ ఇలాంటి చిన్న విషయానికి ఇంత ఇదవుతున్నాడేంటని ఆలోచిస్తే ఇది మరీ అంత చిన్న విషయం కాదనిపించింది.

ఇలానే మనుషలకి చేస్తే -

చిన్న పిల్లలు కనిపించని తల్లి మనసు ఎలా వుంటుందో?

వెళ్ళిపోయిందనుకున్న పిల్లి వెళ్ళలేదు. ఇంటి చుట్టూ తిరుగుతోంది.

అక్కడక్కడా వాసన చూస్తోంది. కొన్నిచోట్ల మట్టి తవ్వి మరీ చూస్తోంది.

మా ఇద్దరికీ ఏం చెయ్యాలో తెలియడం లేదు.

ఆ పిల్లలని మేము తియ్యలేం అలాగని తలుపుతీసి వుంచలేం.

పనిపిల్ల వచ్చే సమయానికి తల్లి పిల్లి పిల్లల దగ్గరుంటే వాటిని తీయడం కుదరకపోవచ్చు. ఈ రోజు ఊరికి వెళ్ళి పోతూ వాటిని లోపలపెట్టి తలుపులు వేసి వెళ్ళడం కుదరదు.

మాకు మనస్సులు సరిగ్గా లేవు. టైం మూడున్నరయ్యింది. ఇంకా అరగంటకి కాని పనిపిల్ల రాదు.

సరే కారమ్స్ ఆడదామని కూర్చున్నాం హాల్లో. పిల్లి మళ్ళీ లోపలికి వచ్చింది.

"దాన్ని చూస్తే బాగా జాలేస్తోంది" అన్నాడు రాఘవ.

"అసలటు చూడకు" అటే చూస్తూ అన్నానేను.

మనుషుల మొహాల్లోనే తప్ప జంతువుల మొహాల్లో ఫీలింగ్స్ కనిపిస్తాయన్న ఆలోచన లేదు నాకు. కనిపించినా క్రూరత్వం తప్ప మరొక భావం ఉండదనుకునే నాకు -

ఆ ముఖంలో ప్రపంచంలో ఉన్న దైన్యత్వం అంతా కనిపించింది.

అది నా భ్రమ ఏమో అనుకున్నాను.

"దాని మొహం చూడు పాపం ఎంత జాలిగా పెట్టిందో" అన్నాడు రాఘవ.

నా భావం భ్రమ కాదన్నమాట.

ఆ మొహం నాకింకేమీ అక్కర్లేదు - నా పిల్లలు కనిపిస్తే చాలన్నట్లుగా ఉంది. దానికి ఆలోచనలుంటే అది దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తూ ఉంటుంది - 'నా పిల్లలని చూపించు దేవుడా' అని.

పిల్లి హాల్లో ముందు ద్వారం ద్వారా మళ్ళీ బయటకి వెళ్ళింది. ఆ గది కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళింది. కిటికీ తలుపులు కూడా మూసేశాం. ఆ గది చుట్టూ వెళ్ళి ఇంటి చుట్టూ తిరిగి హాలు వెనుక తలుపు నుంచి మళ్ళీ లోపలికి వచ్చింది.

నాలుగుసార్లలా ఇంటి చుట్టూ తిరిగి ఎక్కడికో వెళ్ళింది పిల్లి.

పని పిల్ల వస్తే బాగుండుననుకుంటుండగా వచ్చిందా పిల్ల. ప్రాణం లేచివచ్చింది.
హాలు ముందు తలుపు వేసేశాం.

సపోటా చెట్టుదగ్గర రాఘవ కాపలా ఉన్నాడు.

నేను గది తలుపు తీశాను. పిల్లలు అలానే పడుకునున్నాయి.

చిన్న అట్టపెట్టెలోకి తీసుకుంది మూడింటినీ. ఆ అట్ట పెట్టెను హాలు వెనక ద్వారంలోంచి తీసుకొచ్చింది. సపాటా చెట్టు క్రింద పొద్దున్న చేసిన పక్కమీద పడుకోబెట్టింది.

అన్ని గదుల తలుపులు కిటికీలు వేసేశాం. కాని హాలు ముందు, వెనక తలుపులు మాత్రం తీసిఉంచాం,

పనిపిల్ల వెళ్ళిపోయింది.

మేం హాల్లో సోఫాలో కూర్చుని వున్నాం.

పిల్లి ముందు నుండైనా వెనుక నుండైనా ఇంట్లోకి రావచ్చు. గది చుట్టూ తిరిగి వెనుక నుండి ఇంట్లోకి వస్తుంటే సపోటా చెట్టు దగ్గరకు వస్తుంది. అప్పుడు పిల్లల్ని చూస్తుంది అని మా నమ్మకం.

పిల్లి ముందు గేట్లోంచి మొక్కల దగ్గర చూసుకుంటూ మా దగ్గరికి వచ్చింది. పిల్లలని పెట్టిన గది దగ్గరికి వెళ్ళింది. ఇంకా అది మూసే ఉంది.

కాని మధ్యలో పిల్లల్ని తీసి మరో చోట పెట్టామన్న విషయం దానికి తెలియదు.

తలుపు ముందు కొంచెంసేపు కూర్చుంది.

లేచి తెరచి ఉన్న తలుపులోంచి బయటకి వెళ్ళింది.

సపోటా చెట్టుకి కొంచెం దూరం నుండి వెదుతున్నట్లు మేం చూశాం. పిల్లి పిల్లలు పక్కమీద పడుకునున్నాయి.

అరవడం లేదు.

ఒకదాని మీదకొకటి, ఒకదాన్లో ఒకటి ముడుచుకుపోతున్నాయే తప్ప కదలడం లేదు.

తల్లిపిల్లికి పిల్లలక్కడ ఉన్నట్లు తెలియలేదు.

ఇంటిచుట్టూ మళ్ళీ తిరిగింది. గది ముందు చాలాసేపునిలబడింది. మళ్ళీ తిరగడం మొదలుపెట్టింది.

ఈసారన్నా చూస్తే బాగుండును అనుకుంటుంటే, పిల్లలకి రెండడుగులదూరం నుంచి వెళ్ళిపోయింది పిల్లి.

'పిల్లల పక్కన పాలు పెడితే' అన్న ఆలోచన నాకు వచ్చింది. చిన్నగిన్నెలో పాలుపోసి

చెట్టు దగ్గర పిల్లి వెళ్తున్న దారిలో పెట్టాను. పాలకోసం ఆగిన పిల్లికి పిల్లలు కనిపిస్తాయని నా ఉద్దేశ్యం.

పిల్లి మళ్ళీ అటు వెళ్ళింది. పాల గిన్నె పక్కనుండి వెళ్లిపోయింది.

నాకెంతో ఆశ్చర్యం వేసింది. పాలెక్కడున్నాయా అని వెతుక్కుని, గిన్నెలు బోర్లా తోసుకుని తాగే పిల్లి ప్రక్కన గిన్నెలో పాలు కనిపించినా తాగలేదు. అదేమాట రాఘవతో అన్నాను.

"ఇప్పుడా పిల్లికి పిల్లలు తప్ప ఇంకేమీ అక్కర్లేదులా ఉంది" అన్నాడు.

"ఏమీ ఆలోచనల్లేని పిల్లులకి కూడా పిల్లలంటే ఇంత ఇష్టమా?" అన్నాను.

"దానికి ఆలోచనల్లేవని ఎందుకనుకుంటున్నావు?" నిజంగా నా మనస్సులోకీ ఇదే అనుమానం వచ్చింది.

"ఇప్పుడనిపిస్తోంది పిల్లికి కూడా నిజంగా ఆలోచనలున్నాయేమోనని" అన్నాడు రాఘవ.

"అది పిల్లల్ని చూసేస్తే బావుండును" నేనింక ఆగలేకపోతున్నాను.

రాఘవ మొహంలో కూడా ఆతృత కనిపిస్తోంది.

ఇంతలో పిల్లి గది ముందు మూసిన తలుపు దగ్గర ఆగింది. దానికేదో అనుమానం కలిగినట్లు నేలను వాసన చూసింది.

అక్కడ ఏం తెలిసిందో పిల్లికి -

అక్కడనుండి అలానే తల నేల దగ్గరగా ఉంచి వాసన చూస్తూనే పరుగెత్తుకుంటూ పిల్లి పిల్లలున్న చోటుకి వెళ్లిపోయింది.

"పనిపిల్ల పిల్లల్ని చేత్తోకదా తీసుకెళ్లింది. నేలమీద అసలు పెట్టలేదు. మరి ఈ పిల్లికి పిల్లల వాసన ఎలా తెలిసిందో" అన్నాడు రాఘవ.

"ఇది ఇలా అవుతుందని విన్నాను కాని, ఇదే మొదటిసారి చూడ్డం. దీనికి ఇక్కడ ఈ వాసన ఎలా దొరికిందో, అసలది వాసనేనా" అన్నాను నేను.

"మన ముక్కులకి అందనిదేదో ఈ జంతువులకి తెలుస్తుందంటారు అలాంటిదేమో -జస్ట్ ఫెంటాస్టిక్" అన్నాడు రాఘవ.

మేమిలా అనుకుంటుండగా చిన్న పిల్లిపిల్లని నోట్లో కరుచుకు వస్తోంది పిల్లి.

"మళ్ళీ ఇటువస్తుందేమిటి" అన్నాన్నేను.

"వేరే ఇంటికి తీసుకెళ్తుందా?" నేను అనుమానాన్ని చెప్పేలోపల అది మూసిన గది ముందు కొంచెంసేపు నిలబడింది. మళ్లీ బయటికి వచ్చింది. తక్కిన రెండు పిల్లలూ ఏం జరుగుతోందో తెలియనట్లు అలా పడుకునేవున్నాయి.

ఒక పిల్లిపిల్లను పెట్టుకుని తల్లిపిల్ల ఇంటి చుట్టూ తిరగసాగింది. ఆ గది లోపలికి వెళ్ళేందుకు దారికోసమన్నట్లు.

దాని కళ్ళల్లో పిల్లలు దొరికాయన్న ఆనందం ఉందేమో. అవే కళ్ళలో పిల్లల్ని పెట్టుకునే చోటు లేదన్న బాధ కూడా ఉందేమో. ఆ కళ్ళు ఆ రెండు ఫీలింగ్స్‌నీ చూపడం లేదు. తన పిల్లలకి చోటుకోసం వెదుకుతున్న తల్లిమాత్రం స్పష్టంగా కనిపించినట్లయింది నాకు.

"చూడు దానికెంత పట్టుదలలో పిల్లలకి చోటుకోసం అలా తిరుగుతోంది" అన్నాడు రాఘవ.

కొంచెం సేపయ్యాక పిల్లనోట్లో లేకుండా వచ్చింది పిల్లి.

తరువాత మరో పిల్లి పిల్లను అలానే తీసుకెళ్ళింది. మూడో పిల్లని కూడా తీసుకెళ్ళిపోయింది.

"అమ్మయ్య" అని నిట్టూర్చి వాచి చూసుకునేసరికి ఆరయింది.

"అమ్మయ్యో టైమయిపోతోంది" అని తొందరగా తెమిలి బయల్దేరేసరికి ఆరున్నరయింది.

వెనక తలుపు వెయ్యడానికి వెళ్ళాన్నేను.

గిన్నెలో పాలు తాగుతోంది పిల్లి.

నా వెనకే వచ్చిన రాఘవ కూడా చూశాడు.

నా భుజం మీద చెయ్యివేసి నా చుట్టూ తన చేతుల్ని వేశాడు. మా ఇద్దరిలోను ఒకటే భావం ఉన్నట్లనిపించింది నాకు. ఎందుకో ఈ రెండేళ్ళుగా మేము చేస్తున్నది ప్రకృతి నియమానికి విరుద్ధమేమో అనిపించింది నాకు.

• • •